

ЛИЛИ

© Братя Мормареви, *автори*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3137-2

БРАТЯ МОРМАРЕВИ

ЛВЛАИ

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАСТ ПЪРВА ЕДНО ДЪЛГО ПЪТУВАНЕ

Глава първа

В която Лили не успява да убие
лъв, но госпожа Попова изяжда
шест зелени жабета 11

Глава втора

В която Лили се разминава
с Роки, с влака и със смъртта 19

Глава трета

В която Лили получава най-голямата мешана
скара в света, без да подозира,
че я грози смъртна опасност 25

Глава четвърта

В която Лили матира полицаи,
появява се по националната
телевизия и арестува наркотрафиканти 35

Глава пета

В която Лили се разминава със смъртта,
но научава най-ужасната от всички ужасни новини 42

ЧАСТ ВТОРА ПЛАН ЗА ПОБЪРКВАНЕ НА ПРОТИВНИКА

Глава първа

В която Лили се запознава с най-ужасното
момче в света и с още по-ужасната му майка 57

Глава втора

В която Лили подлудява госпожа Фани,
баща си и вдига на крак полицията 74

Глава трета

В която Лили попада в детския лагер
„Щастливо детство“ и в главата ѝ
се заражда нов план за атакуване
на противника 80

Глава четвърта

В която Лили забърква нова каша,
много по-голяма от всички
забъркани каши досега 86

ЧАСТ ТРЕТА ТАЙНАТА НА ЛОКИ ТРИ

Глава първа

В която Роки решава да се самоубие,
обявява гладна стачка и попада
на извънземно, което иска да убие Лили..... 106

Глава втора

В която Лили отива на планетата Локи,
разхожда се в гората на приказките
и яде мелба с главния конструктор 119

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ТОЗИ ГЛУПАВ, ГЛУПАВ СВЯТ

Глава първа

В която не се случва нищо,
ако не се смятат посещенията
на Лили в Париж и отхапаният
нос на мосю Лионел Копп..... 149

Глава втора

В която животът в Созопол става
непоносим и Лили решава да излезне
при леля си в Каспичан160

Глава трета

В която Лили пътува на автостоп,
става свидетел на кървава катастрофа
и се превъплъщава в кръгло сираче.....174

ЧАСТ ПЕТА ЦИГАНЧЕТО МЕНУХИН

Глава първа

В която Лили си спомня за покойната
си баба и ѝ се случва най-ужасното нещо в света.....193

Глава втора

В която Лили съчинява версии, попада
на следа и организира полицейска
акция срещу престъпна банда.....203

Глава трета

В която Лили се запознава с Менухин
и успява да освободи всички кучета – без Роки217

Глава четвърта

В която Роки е в неизвестност,
Менухин изпада в беда, а Лили
получава предложение за женитба234

ЧАСТ ШЕСТА НА ПЕДЯ ОТ СМЪРТТА

Глава първа

В която Тони получава важна шпионска
задача, а Лили научава страхотни подробности
за щуротиите на баща си247

Глава втора

В която Лили и Тони правят страхотно
космическо откритие, биват пленени
и извървяват крачка напред към смъртта264

Глава трета

В която Лили и Тони са на педя
от успеха, но и от смъртта.....277

ВМЕСТО УВОД

Братя Мормареви е псевдоним, получен от първите две срички на имената ни – Мор от Мориц и Мар от Марко.

Мор почина през 1992 година. Как тогава Мар написа сам роман от Братя Мормареви?

Когато седнах да описвам приключенията на Лили, разбрах, че Мориц е жив. Както винаги, той се настани на стола до мен. Мислехме заедно, пишехме заедно, смеехме се. Докато работим, ние винаги се смеем много. Разбира се, и спорим. Понякога, когато се опитвах да наложя мнението си, Мориц, както винаги в такива случаи, размахваше заканително пръст, сетне махваше нервно с ръка и казваше пренебрежително: „Прави каквото щеш!“. Аз изчаках да премине раздражението му, а той – ината ми. После лесно стигдохме до съгласие и продължавахме работа.

Така, като всичко, което бяхме писали преди, написахме и романа „Лили“, който е и за деца, и за възрастни.

Сега работим върху нов роман. Мориц е пак до мен.

Марко Мормарев

ЧАСТ ПЪРВА

ЕДНО ДЪЛГО ПЪТУВАНЕ

Глава първа

В КОЯТО ЛИЛИ НЕ УСПЯВА ДА УБИЕ ЛЪВ, НО ГОСПОЖА ПОПОВА ИЗЯЖДА ШЕСТ ЗЕЛЕНИ ЖАБЕТА

1.

„Големите – уж големи, а страшни глупости вършат“, мислеше си Лили. Особено ако са ти родители. Като майка ѝ и баща ѝ. Разведоха се. Без да я питат. Дори и Роки страдаше за баща ѝ, когато си прибра багажа и изчезна от къщи. Два дни стоя на вратата да го чака. Ако и Лили се махнеше, Роки щеше да умре от мъка. Или от глад. Когато на кучетата им е мъчно, те загубват апетита си. Лили пък загуби настроението си. Обичаше да играе, не обичаше много да учи, обичаше да се надбягва с Роки в парка, не обичаше да чете книги, обичаше да гледа телевизия, но най обичаше да се смее. След като родителите ѝ се разведоха обаче, тя се промени. Престана да се смее. И започна да си фантазира.

– Лили, в час ли си?

Госпожа Попова, класната, прекъсна мислите ѝ. Върна я отново на Земята. То поне да беше на Земята, а то – на чина.

– Да – отвърна Лили.

– В такъв случай не зяпай през прозореца!

„Че да зяпам през прозореца, ми е много по-забавно, отколкото да зяпам в устата ви, госпожо Попова“, помисли си

Лили, сложи ръка на чина, подпря челото си в дланта и отново обърна очи към прозореца. Така госпожа Попова нямаше как да види накъде гледат очите ѝ.

През пустинята препуска кон. Зад копитата си оставя облаци пясък. Облечена като за сафари – с ботуши, бридж, зелена памучна риза и африканска каска, Лили стиска здраво юздите. Внезапно конят забива копита в пясъка, вдига високо предните си крака и изцвилва уплашено.

Измежду две самотни палми надничва огромна лъвска глава. Хищни бели зъби се подават от зиналата мощна челюст. Две свирепи очи дебнат плячка. Не, не към Лили гледат те. Лили проследява лъвския поглед и... Доста невероятно: на-сред пустинята – пейка. А може би халюцинира. В пустинята се случват подобни неща. Жаждата те кара да виждаш извор с бистра студена вода или шише кока-кола, или пък пепси. Може и изпотена чаша със студена родна лимонада да видиш! Но пейка? И какво правят седналите на тази пейка мъж и жена? Прегръщат се! Дори и не подозират смъртоносната опасност, която ги грози. Божичко, та това са майка ѝ и баща ѝ! Не ги е виждала да се целуват поне от две години. И сега изведнъж... Намерили кога! Не виждат ли, че лъвът се готви за скок? Как ще виждат, когато, както всички влюбени, се целуват със затворени очи. Влюбените, уж се обичат, а като се целуват, не могат да се гледат. Шантава работа!... Но откъде тези глупави мисли, и то точно когато лъвът разтваря хищно огромната си зъбата паст?!

Лили вади светкавично пистолета, затыкнат в увисналия на пояса ѝ кобур. Два изстрела и... Там, откъдето допреди малко дебнеше лъвът, сега кърви простреляният труп на госпожа Попова.

– Лили! – надига се тя. – Лили!

Лили се изправи бавно на чина. Гласът на класната е залял със студена вода пламналата ѝ фантазия. Няма я пустинята, няма го лъва, нито пейката с влюбените ѝ родители.

Лили знаеше какво ще последва сега. „Повтори какво казах!“ , ще рече госпожа Попова. Лили, разбира се, нищо няма да може да повтори и госпожа Попова ще започне да ѝ чете конско евангелие...

– Защо се казва „конско евангелие“? – попита Лили.

– Какво, какво?

– Защо се казва „конско евангелие“? А не например „кравешко евангелие“? Или „овнешко евангелие“?

– Идиоматичен израз! – отсече госпожа Попова с присъщата си строгост. – Това се учи в по-горните класове. Ако стигнеш до по-горните класове, Лили! Умна си, но както е казал народът: „Ум царува, ум робува, ум патки пасе!“. Родителите те пращат, за да учиш, не за да пасеш патки!

„Ето – помисли си Лили, – уж конското се учи в по-горните класове, а тази госпожа Попова започва да ми го чете отсега.“

– Повтори какво казах! – прекъсна мислите ѝ госпожа Попова.

– Че се учи в по-горните класове.

– Кое?

– Конското евангелие!

– Марш навън!

2.

Застанала до прозореца на стаята си, Лили гледаше навън. Това, което видя, никак не я учуди.

– Ето я госпожа Попова, Роки! Пристига. Аз си знаех! – каза тя на неразделния си приятел, който държеше в ръце.

Роки протегна врат.

Госпожа Попова пресече улицата.

„Сега влиза във входа – мислеше си Лили, – гледа пощенските кутии, намира етажа, натиска копчето на асансьора.

Дано не работи, че да изплезе език по стълбите... Уви, моторът зариде от тежестта на огромното ѝ туловище. Първи... втори... трети... седми етаж!

Сега оправя косите си, Роки. Хем дебела, хем суетна! Колкото и да ги оправя, по-тънка няма да стане!“

Звънецът прекъсна мислите ѝ. Роки изджафка. Лили му направи знак да мълчи. Отиде до вратата и залепи ухо. Дочу гласа на майка си. Вместо да изхвърли неканения гост, тя го заля с любезности! Родителите много обичат да се мазнят на учителите. Като че ли тях измъчват на черната дъска, а не децата им.

– Надявам се, че не идвате за нещо неприятно!

А за какво друго ще домъкне госпожа Попова дебелия си задник чак от квартал „Младост“?!

– Скоро се свършва, Роки. Ваканция! Не че не обичам да уча. Напротив. Но страшно мразя да ме карат да уча. Ако ме оставят да правя каквото си искам, по цял ден ще уча, честно ти казвам, няма да взема патки да паса, я!

Роки я погледна с големите си умни очи, покрити наполовина от дълга козина.

– Лилиии! – чу се гласът на майка ѝ.

Лили въздъхна. Пусна Роки и тръгна към вратата. Роки я последва. Гледаше я с надеждата, че няма да го остави сам.

– Ти стой тук. Няма за какво да присъстваш на инквизицията ми. Знаеш ли какво е инквизиция? Не знаеш. То се учи в по-горните класове.

– Лилиии!

Лили влезе в хола, тананикайки си, уж че нищо не подозира. Като видя класната си наставница, направи се на учудена.

– А, ама вие... Добър ден, много се радвам.

– Радвам се, че се радваш! – отвърна многозначително госпожа Попова.

Лили видя, че майка ѝ гледа мрачно. Значи онази е успяла да я наклепа за нула време.

– Ти какво си правила в часа на госпожа Попова?
– Нищо!
– Точно така, нищо! Дори не слушаше! – намеси се веднага класната. – Другите вдигат ръка, задават въпроси...
– Нали ви питах?
– Какво?
– Какво е „конско евангелие“. Ама се учело в по-горните класове.

Кръвта на госпожа Попова нахлу в главата ѝ. Бузестото ѝ лице почервения като на соло тромпетист.

– Сложи от смокиновото сладко да почерпиш класната си!
– Не, не, няма нужда, аз и бездруго, такова, пазя диета...
– Е, едно сладко... Лили...
– Но тя пази диета, мамо. Не виждаш ли, че е...
– Лили!!!

3.

Преди да сложи сладкото, Лили плю в чинийката. Този номер го знаеше от един филм. Постави две смокини върху плютото. Заля ги със сироп. „Ха да ти е сладко, госпожо Попова! Подлярка с подлярка! Ще ме топиш пред родната ми майка, нали!“

Плю още един път. Така ѝ се пада! И още една смокиня сложи – за диетата, дето пази. Замисли се за миг – невъзпитано е да се плюе така в чинийката. Понечи да я смени, но се отказа. Щом по филмите го правят, значи може! А и нали госпожа Попова пазела диета. Като пази, да не яде.

Лили сложи сладкото на табличка и го понесе към хола.

В хола цареше тягостна тишина. Преди да постави чинийката на масата, госпожа Попова я взе. Във фантазията на Лили трите смокини се превърнаха в три малки зелени жабе-та. Едното скочи с охота в лъжичката на госпожа Попова и тя го лапна. Лили прихна да се смее.

– Марш в стаята!

„Човек не може да разбере защо те викат и защо те пъдят“, мислеше си Лили, докато вървеше с провлечена крачка към стаята си.

– Прощавайте, че ви причиних мъка, но самата аз се безпокоя за постъпките на дъщеря ви – каза класната веднага щом Лили излезе от стаята.

През ключалката на вратата Лили видя как класната ѝ погълна едно след друго още две жабета, след което обра каквото беше останало и облиза устни.

– Краят на учебната година е, сега се оформят бележките. И останалите учители се оплакват от нея. Не че прави нещо лошо, но... Седи на чина, но все едно че я няма. А не беше такова дете. За пример я сочех.

– Миналото лято се разведохме с баща ѝ! – каза мрачно майката.

– Знам за това, но какво общо има?

– Тя понася тежко раздялата ни. Стана разсеяна. Понякога стои по половин час на една и съща страница от книгата, която чете.

– Стегнете я да довърши годината, пък през ваканцията...

– Роки – каза Лили, след като отлепи ухо от вратата. – Чули, ще ме стягат. Стой тук и гледай сеир, скоро ще се върна.

Лили прекоси хола и след малко се появи с нова чинийка сладко.

– Услади ли ви се?

– Да, благодаря, много.

– Това ще ви се услади още повече! – усмихна се многозначително Лили и побърза да излезне от хола, преди да се е разсмяла.

– Ваканцията ще прекара с баща си в Созопол – продължи майката започнатия разговор. – Той работи там, открил си е ресторант.

– А вие?

– Аз ще бъда в чужбина. Цели два месеца. Няма как, специализация!

Госпожа Попова взе новата чинийка със сладко. Преди да лапне първото жабе, каза:

– Домашно е, личи си. В противен случай аз... защото съм на диета, но... – лапна едно жабе и го преметна с удоволствие в устата си. Преглътна и посегна към второто: – Иначе Лили е чудесно момиче, умно, енергично, ученолюбиво, досетливо, възпитано!

4.

– Закърпихме и тази година, Роки! – каза Лили и Роки изджафка радостно. – Майка ми занесе цяло бурканче със сладко от жабета на класната, ама запечатано беше, нямаше как, нали разбираш?

– Ау-ау! – отвърна Роки. Ясно му е, значи, за какво става дума.

– Оти ги ручахме жабетата? Знаеш ли какво е това?

– Ау-у-у! – излая Роки, което означаваше, че не знае.

– Народна приказка! Обаче народните приказки се учат когато им дойде времето, в по-горните класове. Според госпожа Попова, Роки, всичко се учи в по-горните класове.

Разтворен, подреден, готов за път, куфарът на Лили бе на леглото. Докато разговаряше с Роки, проверяваше съдържанието му.

– Забравила е да сложи кокала ти! – каза Лили.

Роки се шмугна под кревата и измъкна изкуствен кокал. Лили го мушна под дрехите и напипа поставените там книги. Извади ги и ги скри под леглото. Взе само сборника с народни поговорки. И те се учат в по-горните класове, но какво от това? Реши, че ще ги научи наизуст през ваканцията, напук на госпожа Попова!

– И ще слушаме татко, нали? – каза Лили на Роки. – Той ще ни обикне отново и ще се прибере при мама.

При тази мисъл някаква ведрина осени лицето ѝ. Фантазията я понесе на крилете си: ето, влакът спира на бургаската гара. Лили литва през отворената врата на вагона и увисва на врата на баща си.

– Мама каза, че те обича.

– И аз я обичам, моето момиче.

– Обещай ми, че пак ще се ожениш за нея!

– Обещавам! Щом се върне от чужбина, ще ѝ поискам ръката.

– Защо само ръката?

– Думата е такава. Да поискаш на някое момиче ръката, означава, че искаш да се ожениш за него.

– Накъде си се завеяла? – гласът на майката прекъсна фантазиите ѝ.

– Мисля си кои книги да си взема! – отвърна гузно Лили.

– Сложила съм ги в куфара. Няма да прекаляваш с морето. И само с баща си.

– Ти го обичаш, нали?

– Разбира се, че го обичам – отвърна майка ѝ и грабна Роки, който, предчувствайки раздялата, се умилкваше около краката ѝ. Прегърна го и го целуна. – Ще ми липсва.

– Питам за татко! – тросна ѝ се Лили.

Майка ѝ въздъхна.

– Лили, ще порастеш, ще разбереш някои неща.

– Дето се учат в по-горните класове, нали?